

Het boek over ezels

De droom was er altijd wel. Ergens gestald in het geheugen om later daadwerkelijk uit te werken. Als we wat meer tijd en rust hebben ... Maar de dood haalde de tijd van rust in, toen mijn lief voorgoed afscheid moest nemen van het leven. Een bizarre tijd vol tranen brak aan. Als kersverse weduwe ergerde mij de standaardwoorden: "Hoe gaat het met je?" Werd een eerlijk antwoord verwacht? Ik betwijfelde dat en ik kon toch naar eer en geweten niet zeggen dat het 'goed' ging. Maar onze passie voor ezels bracht uitkomst. Ik antwoordde dat ik verder ging met onze zoektocht naar de ezelgeschiedenis en een stroom van leuke ezel-herinneringen was mijn deel. Het uitpluizen van het ezelverleden was leuk, maar moest het niet gepubliceerd worden met eigen beeldmateriaal? Ik trok de stoute schoenen aan om onze droom te verwezenlijken. Uiteindelijk kwamen de droom, de dood en de ezel samen in ons boek *De EZEL*.
ANNET VAN WIECHEN

Mijn reactie op een Trouw-artikel over "afwijkende wensen" werd verkort gepubliceerd in *Trouw* 14 febr 2015. Mijn onverkorte tekst:

de droom, de dood & de ezel

De droom was er altijd wel. Ergens gestald in het geheugen om later daadwerkelijk uit te werken. Als we wat meer tijd en rust hebben Maar de dood haalde de tijd van rust in, toen mijn lief voorgoed afscheid moest nemen van het leven.

Een bizarre tijd vol tranen en zonder dromen brak aan. Elk aspect van het leven leek ineens een heuvel of een berg die genomen of omzeild moest worden. Ik zocht mogelijkheden mezelf even kwijt te raken. Als klassieke archeoloog is er altijd wel iets te onderzoeken of een intrigerend aspect verder in de tijd te vervolgen. Zo stortte ik me weer op onze passie: de geschiedenis van de zo ondergewaardeerde ezel. Steeds meer ezels kwamen tijdens het onderzoek uit alle hoeken van het verleden te voorschijn. Aanvankelijk in vage contouren diende zich de gestalde droom weer aan.

Als kersverse weduwe ergerde mij de standaard-woorden: "Hoe gaat het met je?" Werd een eerlijk antwoord verwacht? Ik betwijfelde dat en ik kon toch naar eer en geweten niet zeggen dat het "goed" ging. Maar onze ezel bracht uitkomst. Ik antwoordde dat ik verder ging met onze zoektocht naar de ezelgeschiedenis en een stroom van leuke ezel-herinneringen was mijn deel. De een herinnerde zich als kind het ezeltje-rijden in Scheveningen, een ander dacht aan zijn eerste boek *Dik Trom* en vrienden stuurden ezel-ansichtkaarten.

De droom manifesteerde zich steeds duidelijker. Het uitpluizen van het ezelverleden was leuk, maar moest het niet gepubliceerd worden met eigen beeldmateriaal? De droom – het boek – kreeg kleur en inhoud in mijn hoofd. Ik trok de stoute schoenen aan om onze droom te verwezenlijken. Ik belandde in voor mij nieuwe werelden, die van weigerachtige uitgevers, crowdfunding, drukkers en vormgevers.

Uiteindelijk kwamen de droom, de dood & de ezel samen in ons boek *de EZEL*.